

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **KOMODITATION a.s.**, se sídlem Jakubská 647/2, Praha 1, IČ: 2733340
zastoupené Mgr. Michaelou Velechovskou, advokátkou se sídlem Jakubská 647/2, Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.9.2016, č.j.: 40602/16/5300-22441-711309,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Žalobce napadl shora uvedené správní (daňové) rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí (platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2014) Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále také jen „*finanční úřad*“, případně obecně společně s žalovaným pouze jenom „*správce daně*“, pokud takové rozlišení nemá vliv na srozumitelnost textu) ze dne 28. listopadu 2014, čj. 6760148/14/2001-52522-110298. Ve správním (daňovém) řízení nebyl žalobci uznán nárok na odpočet daně v souvislosti s vkladem majetku – nepeněžitý vklad od společnosti WAKE s.r.o.

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Po obecném konstatování působení komunitárního práva (které není mezi účastníky sporné) – princip eurokonformního výkladu, odpovědnosti státu za nesprávnou implementaci a přímého účinku, uvedl, že rozhodnutí je nezákonné pro nedodržení procesních práv žalobce v předchozím řízení, když opět velice obecně poukazuje na zásadu volného hodnocení důkazů. Konkrétněji poukazuje na to, že se stal plátcem daně ke dni 23. červnu 2014, kdy byl zaregistrován, nesouhlasí s konstatováním účelovosti takového kroku, konkrétněji namítl, že společnost WAKE daň přiznala, byť opožděně, a daň na účet správce daně odvedla, k čemuž přiložil jako důkaz opis výpisu z bankovního účtu. Považuje takové konstatování za libovůli správce daně a nesouhlasí s tím, že by pro něj negativní následky měla mít skutečnost, že žalobce a společnost WAKE měly téhož zástupce v daňovém řízení. Dále předložil část karet dlouhodobého majetku, kterými byl prokazován nárok v daňovém řízení, a tvrdí, že nárok byl prokázán, když je žalobci známa osoba, od níž byl majetek nabyt do vlastnictví společnosti WAKE, přičemž pořízení movitých věcí podléhalo dani z přidané hodnoty, společnost WAKE je zaregistrována od 1. února 2000, bylo tak podle názoru žalobce možné si učinit úvahu o tom, že daň z přidané hodnoty byla při jejich nabytí nárokována. Uvádí dále, že skupina karet dlouhodobého majetku č. 10M00004 až 10M00045 není nutná pro uplatnění nároku, karty č. 11M00057 a 13M00004 – u nich je marginální rozdíl v částkách, karty č. 10M00020 a 10M00031 – jedná se o intrakomunitární pořízení zboží. Uvádí, že správce daně s předloženými důkazními prostředky do určité míry pracoval a poukázal na dílčí nedostatky, které však podle názoru žalobce jsou marginální, a neodůvodňují plošné odmítnutí všech důkazních prostředků. Dále nesouhlasí s odmítnutím těchto prostředků z důvodu předložených fotokopií a nemožností ověřit, zda souhlasí s originály od společnosti WAKE, což podle jeho názoru nemá oporu v procesním předpise, kdy předložení fotokopií přípustné je.

Dále žalobce namítá, že správce daně se nezabýval skutečností, že daň z přidané hodnoty byla společností WAKE zaplacená, kdy tak nastává situace, kdy je daň upřena nárokovat kupujícímu, ale prodávající ji uhradil. Žalobce poté klade několik obecných otázek a připodobňuje tento postup k „Hlavě 22“.

V další části žaloby tvrdí, že nárok byl z jeho strany prokázán a že vložení nepeněžitého vkladu do obchodní korporace je zdanitelné plnění, přičemž poukazuje na obecnou právní úpravu (která není mezi účastníky sporná). V jeho případě uvádí, že

společnost WAKE byla osobou povinnou k dani, realizace vkladu představovala dodání zboží a příslušné plnění bylo uskutečněno v tuzemsku, čímž došlo k naplnění zákonných podmínek pro nárok na odpočet daně. Obecně rozebírá společný systém daně z přidané hodnoty, plnění za úplatu (kterou je podíl v žalobce u společnosti WAKE po provedení vkladu), což je i protiplněním ze strany žalobce. Obecně poukazuje na to, že vklad je plněním za úplatu i z hlediska komunitárního práva a důvodových zpráv, aniž by tato otázka byla podle názoru soudu mezi účastníky spornou. Dále tuto obecnou úvahu uvádí u vzniku nároku na odpočet, kde namítá, že společnost WAKE realizovala vklad, který představuje zdanitelné plnění, a uvádí, že po faktické stránce je realizace vkladu doložitelná vznikem žalobce a zakladatelským právním jednáním (které bylo spojeno s vnesením movitých věcí oceněných znalcem), společnost WAKE daň přiznala, žalobce nabyl věci za účelem jejich pronájmu, kdy vznik nároku není dotčen skutečností, zda osoba povinná k dani disponuje vlastnickým právem k předmětu plnění. Dále žalobce uvedl, že uplatnil nárok na odpočet, kdy není zakázáno provádět opravu chybných dokladů či doplňovat údaje na doklady. Uplatnění nároku vůči správce daně považuje za bezchybné, neboť doklad č. 14IN00194 byl vystaven 6. března 2014 společností WAKE s datem uskutečnění zdanitelného plnění v tentýž den, tento doklad společnost WAKE předala žalobci, který následně vydal vlastní doklad č. 14IN00001 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 30. 6. 2014, předmětem obou dokladů je nepeněžitý vklad – movité věci. Tyto listiny považuje za faktický daňový doklad, který však neobsahuje veškeré náležitosti, což nemůže představovat odmítnutí takového dokladu z důvodu, že je označen jako interní a neobsahuje veškeré náležitosti (žalobce v žalobě neuvádí, které konkrétní náležitosti a jaký to má vliv na rozhodovací důvod správce daně v této věci).

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž důvody pro tento postup jsou obsahově obdobné, jako ty v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Ústní jednání dne 7. února 2019, které se ve věci konalo v nepřítomnosti právní zástupkyně žalobce, která se z něj předem neomluvila, bylo odročeno za účelem ověření žalobního tvrzení (které není zmíněno ve vyjádření žalovaného k podané žalobě), že daň z přidané hodnoty byla společností WAKE zaplacená na účet správce daně. Po skončení tohoto ústního jednání byla soudu doručena omluva právní zástupkyně žalobce z tohoto jednání z důvodu nepříznivého zdravotního stavu.

Žalovaný své vyjádření s ohledem na výzvu soudu doplnil, přičemž uvedl, že ani zaplacení daně z přidané hodnoty na účet správce daně společností WAKE neodstraňuje nedostatky v důkazním řízení na straně žalobce, přičemž se nejedná o skutečnost, kterou by správce daně v příslušném daňovém řízení ze zákona měl posuzovat.

Před dalším nařízeným ústním jednáním žalobce doplnil svou argumentaci dalším podáním, kde setrvává na svých závěrech.

Další ústní jednání se konalo dne 25. září 2019, účastníci na něm setrvali na svých procesních stanoviscích.

V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno (po obecné konstataci právního rámce, který není mezi účastníky sporný), že plátce nárok prokazuje daňovým dokladem, což v tomto případě splněno nebylo, neboť žalobce předložil pouze interní doklad, který si sám vystavil, tento interní doklad nemůže být považován za daňový doklad, společnost WAKE dále předložila také pouze interní doklad, kde je uvedena pouze společnost WAKE, strana odběratel/dodavatel není vyplněno, a srovnáním obou dokladů bylo zjištěno, že se neshoduje datum uskutečnění zdanitelného plnění (6. března 2014 na jednom dokladu, 30. června 2014 na druhém dokladu). Vzhledem k možnosti prokázat nárok jiným způsobem, zabýval se žalovaný, zda došlo k této skutkové situaci. Základní kapitál žalobce byl rozdělen na 100 kusů akcií o jmenovité hodnotě každé akcie 249 000 Kč, emisní kurz byl splacen zcela nepeněžitým vkladem společnosti před podáním návrhu na zápis do obchodního rejstříku, a to nemovitostmi a movitými věcmi, jejichž hodnota byla stanovena znaleckým posudkem (ve znaleckém posudku absentují položky notářského zápisu „vodod. přípoj. Nové Městečko, Přípojka elektro Nové Městečko, Fotovoltaická elektrárna Stříbro, Vzdušník+rozvody tlak. vzduch, Přístavek RO, Vzduchotechnika Stříbro“). Vložení majetkového vkladu v nepeněžitě podobě je předmětem daně vždy, pokud vkladatel při nabytí majetku nebo jeho části uplatnil odpočet daně, proto byla zavedena společná a nerozdílná odpovědnost za přiznání daně jak vkládajícího plátce daně, tak osoby, do které je majetkový vklad realizován, proto byla vyzvána správce daně společnost WAKE, aby poskytla listiny vztahující se k uplatnění odpočtu daně při nabytí vloženého majetku a evidenci pro účely daně z přidané hodnoty za zdaňovací období, za které jí vznikla povinnost přiznat daň na výstupu na základě uskutečnění zdanitelného plnění dodání zboží. Společnost WAKE předložila sestavu „podklady k dani z přidané hodnoty (březen)“, „podklady k dani z přidané hodnoty – dodatečné přiznání března 2014“, interní doklad č. 14IN00194 a znalecký posudek. Z těchto dokladů vyplynulo pouze to, že společnost WAKE daň na výstupu na základě uskutečnění zdanitelného plnění dodání zboží a poskytnutí služby přiznala (dodatečně dne 25. července 2014 ve stejném dnu, kdy podal první přiznání k dani z přidané hodnoty žalobce), do vydání napadeného rozhodnutí daň neuhradila, nedoložila žádné důkazy svědčící o vlastnictví vkládaného majetku, ani důkazní prostředky prokazující uplatnění odpočtu daně při nabytí vloženého majetku. Po projednání výsledku postupu k odstranění pochybností byla správci daně doručena písemnost s 89 přílohami, kdy byly žalobcem předloženy karty dlouhodobého majetku, na kterých je v záhlaví uvedena společnost WAKE, z karet není seznatelné, zda se jedná o originály, či kopie, v rohu karet jsou tužkou nadepsány číslice, které se shodují s pořadovými čísly uvedenými ve znaleckém posudku. Dále žalobce předložil kopie sestav o 15 listech s částečně nečitelnými hlavičkami, kopii sestav „sběrný účetní doklad“, rok 2005, opatřený razítkem společnosti WAKE a kopie sestav „deník došlých faktur – měsíc září 2003“, kdy je v záhlaví uvedena společnost WAKE. Finanční úřad shledal mezi soupisem oceňovaného majetku a předloženými kartami rozdíly, které jsou uvedeny na straně 10 platebního výměru, na něž žalovaný odkázal. Správce daně nemohl z těchto dokladů prověřit nárok na odpočet, neboť nebyly předloženy společností WAKE a nebylo možné ověřit, jak žalobce kopie získal a zda souhlasí s originály, společnost WAKE nedoložila žádné důkazy svědčící o vlastnictví vkládaného majetku ani prokazující uplatnění odpočtu daně při nabytí vloženého majetku.

V odůvodnění platebního výměru je mj. uvedeno, že u karet dlouhodobého majetku zde konkrétně uvedených čísel bylo provedeno zařazení ve zde uvedených cenách, ač rozdíl mezi nimi a daňovým dokladem není doložen žádným daňovým dokladem, u některých není předložen důkaz o přiznání daně na výstupu z pořízeného zboží z EU ani důkaz o uplatnění nároku na odpočet.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 13 odst. 4 písm. e) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném v rozhodné době: *„(3) Za dodání zboží se pro účely tohoto zákona považuje ...(e) vložení nepeněžitého vkladu do obchodní korporace ve hmotném majetku, pokud vkladatel při nabytí majetku uplatnil u něj nebo u jeho části odpočet daně, s výjimkou vložení hmotného majetku, který je součástí vkladu obchodního závodu; vkladatel i nabyvatel v takovém případě odpovídají za splnění povinnosti přiznat daň společně a nerozdílně, ...“*.

Podle ust. § 73 odst. 5 zákona o dani z přidané hodnoty: *„Neobsahuje-li doklad pro prokázání nároku na odpočet daně všechny předepsané náležitosti daňového dokladu, lze nárok prokázat jiným způsobem.“*

Podle ust. § 29 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty: *„Daňový doklad musí obsahovat tyto údaje: a) označení osoby, která uskutečňuje plnění, b) daňové identifikační číslo osoby, která uskutečňuje plnění, c) označení osoby, pro kterou se plnění uskutečňuje, d) daňové identifikační číslo osoby, pro kterou se plnění uskutečňuje, e) evidenční číslo daňového dokladu, f) rozsah a předmět plnění, g) den vystavení daňového dokladu, h) den uskutečnění plnění nebo den přijetí úplaty, pokud před uskutečněním plnění vznikla povinnost ke dni přijetí úplaty přiznat daň nebo přiznat uskutečnění plnění, pokud se liší ode dne vystavení daňového dokladu, i) jednotkovou cenu bez daně a slevu, není-li obsažena v jednotkové ceně, j) základ daně, k) sazbu daně, l) výši daně; tato daň se uvádí v české měně.“*

V dané věci žalobce v žalobě poukazuje na komunitární právní rámec a mnohá rozhodnutí soudů, které jsou však v obecné rovině a těžko k nim může zdejší soud zaujímat nějaká stanoviska. Tato právní úprava, včetně judikatury, ať národní či evropské, je soudu známa, přičemž žalovaný z ní rovněž vychází, o čemž svědčí rovněž obecný poukaz na tuto úpravu v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud je toho názoru, že při koncepci konkrétních žalobních bodů a mezí přezkumu správního rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, není racionální soupisy této úpravy a judikatury rovněž velmi obecně uvádět, neboť jejich znalost a respektování jejich závěrů je samozřejmostí.

Soud tak z žaloby vybírá konkrétní námitky proti postupu správce daně a jejich rozhodnutí a ty nadále hodnotí.

Obecně k podané žalobě soud uvádí, že si je vědom pohledu žalobce, který zmínil v žalobě, kdy mu není uznán nárok na odpočet daně, což považuje za nesprávné s ohledem na skutečnost, že vkladatel – společnost WAKE – daň z přidané hodnoty za plnění (byť opožděně) přiznala a jak bylo v soudním řízení zjištěno, i zaplatila na účet správce daně. Soud v tomto ohledu své rozhodnutí právě s ohledem na odvedení daně státu od společnosti WAKE zvažoval (tedy zda i za nesplnění podmínek nutných k prokázání nároku na odpočet daně, které dále soud rozebírá, a které podle názoru soudu žalobce nesplnil, nevýt ze závěru, že daň ze zdanitelného plnění státu touto společností odvedena byla, a proto tuto skutečnost učinit rozhodnou pro uplatnění nároku ze strany žalobce, aniž ten by svůj nárok řádně prokázal). Nakonec však soud tomuto svému zvažování nepřisvědčil, neboť podle jeho názoru by tím podstatně změnil jasné dané zákonné podmínky prokazování nároku na odpočet daně, což soud nepovažuje za výklad zákona, ale za jeho doplnění, k němuž nemá pravomoc; v tomto souzeném případě pak navíc žalobcem předkládané důkazní prostředky budí takovou pochybnost o tom, kdy vlastně bylo uskutečněno zdanitelné plnění a vkladu jakých movitých věcí se týkalo, že rezignace na prokázání těchto skutečností by byla z hlediska systému daně z přidané hodnoty nežádoucí.

V této věci není sporu o tom, zda příslušný nárok lze prokazovat pouze daňovým dokladem, nebo jinak. Proto tato polemika v žalobě je pouze obecná a podle názoru soudu nemá žádný bližší vztah k rozhodovacímu důvodu. Žalobce v žalobě konkrétněji uvádí, že interní doklad vystavený společností WAKE je fakticky daňovým dokladem, aniž by tento názor konkrétněji odůvodnil. Soud s takovým názorem nesouhlasí – vystavený interní doklad postrádá základní náležitosti daňového dokladu, zejména zde není přesně vymezený předmět plnění (tedy alespoň určitým nezaměnitelným způsobem upřesněny příslušné movité věci), přičemž zejména z něj není patrné, kdo je odběratelem a je důvodná pochybnost o tom, kdy došlo k uskutečnění zdanitelného plnění (interní doklady předložené žalobcem a společností WAKE se v tomto datu rozcházejí). O žádný daňový doklad se tak jednat nemůže, neboť skutečnosti podstatné pro posouzení zdanitelného plnění zde vůbec absentují, když navíc značně relevantní zjištění o datu uskutečnění zdanitelného plnění se neshoduje s jiným, rovněž v této věci předloženým, interním dokladem. Soud se tak shoduje se správcem daně, že o daňový doklad se nejedná, a že tedy nastupuje možnost prokázat nárok na odpočet daně jiným způsobem (ust. § 73 odst. 5 zákona o dani z přidané hodnoty).

Ani tímto jiným způsobem podle názoru soudu nárok na odpočet daně prokázán nebyl. Tím není pouhé založení společnosti s nepeněžitým vkladem, i když na základě těchto skutečností byla společnost zapsána do obchodního rejstříku. Žalobcem předložené listiny pak podle názoru soudu tento nárok rovněž neprokazují, neboť zaprvé je zde dána pochybnost o pravosti těchto listin (žalobce předložil listiny vyhotovené společností WAKE – karty majetku, aniž by alespoň tyto listiny upravil a uvedl na nich své obchodní jméno, vzhledem k tomu, že se jedná o listiny vyhotovené jiným subjektem, nemohl

žalobce potvrdit jejich pravost). Je sice pravda, že v daňovém řízení (stejně jako v jiném právním řízení) není přímo možnost předložení fotokopie listin vyloučena, o to však v této věci nejde – žalobci nebyly tyto listiny uznány za věrohodné nikoliv pouze z toho důvodu, že se jedná o fotokopie, ale rovněž z toho důvodu, že na nich není jako vlastník majetku uveden, a z tohoto důvodu se nedá ověřit, o jakou listinu se jedná. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje – pokud žalobce prokazuje nárok na odpočet daně, přičemž mj. prokazuje, že příslušné movité věci má ve svém majetku, pak musí předložit takovou listinu, která tomu svědčí. Fotokopie karty majetku vyhotovená jiným subjektem takovým důkazem podle názoru soudu není, neboť z ní není vůbec na první pohled patrné, že se jedná o majetek žalobce.

Jiný závěr o prokázání nároku na odpočet daně žalobce v žalobě konkrétně neuvádí, proto soud odkazuje shora na odůvodnění napadeného rozhodnutí i příslušný platební výměr, kde jsou konkrétně rozebrány nedostatky předložených listin ve vztahu k prokázání nároku. Žalobce z odůvodnění ohledně zpochybnění těchto závěrů podle názoru soudu pouze vytrhuje poměrně marginální závěry, aniž by účinně brojil proti podstatnému závěru, že předložené listiny nárok neprokazují, s čímž se shoduje i soud. V této věci tak lze obecněji uvést, že žalobce neprokázal ani vlastnictví příslušných movitých věcí správci daně, když nepředložil ani karty majetku (ty, které byly předloženy, vyhotovila společnost WAKE). Tento důkaz nepředstavuje ani předložený znalecký posudek, neboť ten posuzuje hodnotu určitých movitých věcí, neprokazuje ale uskutečnění zdanitelného plnění mezi dvěma konkrétními subjekty a jeho uskutečnění (když, jak bylo shora uvedeno, z předložených listin není ani seznatelné, kdy k uskutečnění zdanitelného plnění došlo, neboť údaje tvrzené žalobce a společností WAKE se časově rozcházejí).

Pokud správce daně vyzval společnost WAKE k prokázání dalších skutečností (tedy zejména průkaz toho, že tato společnost byla vlastníkem těchto věcí ke dni uskutečnění zdanitelného plnění, či jak nabytí těchto věcí sama vykazovala jako zdanitelné plnění), pak se jednalo o reakci na tvrzení žalobce v daňovém řízení a solidarnost přiznání příslušné daně podle ust. § 13 odst. 5 zákona o dani z přidané hodnoty. Je nutné uvést, že ani tyto skutečnosti prokázány nebyly, ač tento závěr pochopitelně nelze sám o sobě klást k tíži žalobci (k prokazování těchto skutečností bylo přistoupeno až poté, co uskutečnění zdanitelného plnění nebyl schopen prokázat žalobce).

Skutečnost, kterou žalobce v žalobě namítá, tedy okolnosti jeho registrace k dani z přidané hodnoty a plnění povinností z toho vyplývajících, podle názoru soudu s danou věcí přímo nesouvisí a nebyly součástí rozhodovacího důvodu, když v odůvodnění byly zmíněny pouze v popisu procesního postupu nebo reakci na odvolací důvody; totéž je možné uvést o konstataci okolnosti, že žalobce a společnost WAKE měly v daňovém řízení společného zástupce.

Pokud žalobce uváděl, že není a nebylo důvodné zjišťování správce daně ve vztahu ke společnosti WAKE, zda ta prokázala vlastnické právo k vkládanému majetku (zdanitelnému plnění) či zda sama uplatnila při jeho pořízení nárok na odpočet, pak tato

okolnost souvisela s koncepcí společného přiznání příslušné daně podle zákona o dani z přidané hodnoty, a měla v řízení pouze doplňující význam při zjištění, že příslušné skutečnosti (uskutečnění zdanitelného plnění) nejsou dostatečně prokázány ze strany žalobce. Pro samotné rozhodnutí (tedy závěr, že tyto okolnosti žalobce při neexistenci daňového dokladu neprokázal jinak) však nemají přímý vliv a sloužily pouze v určité fázi daňového řízení pro zjišťování správce daně s ohledem na již provedené dokazování.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 25. září 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.